

[Madsen-Mygdal.]

er det en Praksis, Finansministeren meget hurtigt har opgivet, for det er ikke med her paa Finanslovsforlaget, og hvis det havde været med (*Finansministeren* [Bramsnæs]: Det kommer!), ved den højtærede Finansminister, at saa havde der heller ikke været Balance; saa den Balance, der blev fremhævet som noget stort — „Social-Demokraten“ skrev, at det var en stolt Dag for en Finansminister, der kunde fremsætte et Forslag med Balance —, var der ikke, det indrømmer den højtærede Finansminister, og den kommer der heller ikke.

Den højtærede Finansminister udtalte, at det var ikke let at forudse, hvorledes Indtægter og Udgifter vilde stille sig; det var vanskeligere i Aar end nogen Sinde, og det skulde vi anerkende. At vi netop skulde give Finansministeren denne Anerkendelse, fordi det er vanskeligt, kan jeg nu ikke se. Jeg har sagt det selv, at det er vanskeligt i Aar, men den højtærede Finansminister har jo overvundet alle Vanskeligheder ved overhovedet ikke at gøre sig nogen Ulejlighed i saa Henseende; den højtærede Finansminister har stillet en Balance op, skønt Ministeren selv, og vi alle her i Salen, forud ved, at der netop ikke er Balance. Men jeg skal ikke opholde mig ved dette Punkt i øvrigt, for den højtærede Finansministers Udtalelser bekræfter jo i enhver Henseende, hvad jeg har sagt, og det faktiske Forhold er altsaa dette, at vi til næste Finansaar, hvis der ikke dynges nye Skatter ud over Befolkningen, faar et meget stort Underskud i Stats-husholdningen ved Siden af de meget betydelige og forholdsvis endnu større Underskud, der vil opstaa rundt omkring paa de smaa og større kommunale Budgetter.

Sluttelig skal jeg sige til den højtærede Finansminister, at naar han vilde svinge sig saa højt op i en Imødegaaelse af noget, jeg har sagt, saa skulde den højtærede Finansminister høre efter saa meget, at han ikke tillægger mig Udtalelser, som jeg slet ikke har brugt. Den højtærede Finansminister fremsatte den Paastand, at jeg skulde have sagt, at naar Kronen gik ned i disse Dage, altsaa i Forhold til Guld, var det paa Grund af slet Finansstyre. Nej, højtærede Finansminister, det har jeg virkelig aldrig sagt, og den højtærede Finansminister behøvede ikke at komme saa højt op med Pegefingeren og sige, at det var paa Grund af Sterlingfaldet; det tror jeg nok, vi ved alle sammen her i Salen.

Nej, jeg sagde kun dette, at naar Finansministeren ikke har medtaget det Kurstab, kan det ikke være af den Grund, at han venter, at Kronen gaar i Pari næste Aar; jeg føjede til, at det Finansstyre, vi har, aabner ikke megen Udsigt til, at det kan ske, og, sagde jeg saa, de Kursbevægelser, der har fundet Sted de sidste Dage, tyder heller ikke paa, at vi er paa Vej op mod Guldpariteten igen. Derfor forekommer det mig, at den højtærede Finansminister godt kunde have sparet disse Bemærkninger, for det var altsaa en Imødegaaelse af en Udtalelse, som jeg slet ikke har fremsat.

Jeg skal indskrænke mig til disse Bemærkninger.

Vilhelm Rasmussen: I Anledning af det ærede Medlems ofte fremsatte Udtalelser om Arbejdsløse, Arbejdernes Organisationer og Arbejdstid vil jeg gerne med den højtærede Formands Tilladelse oplæse nogle Udtalelser af en anden Venstremand. Han skriver, som følger:

„Der er mange, der tror, at det socialistiske kun ligger i Arbejdernes Fagbevægelser og Sammenslutninger med Kravet om højere Arbejdsløse. Langt fra. Kravet om den størst mulige Løn og den kortest mulige Arbejdstid er ikke noget særlig socialistisk. Arbejdernes Organisation er fuldkommen berettiget. Det er Arbejdernes eneste Midde til at værges sig mod Udbytning. Strejker, iværksatte for at bringe Arbejdsløsen op, kunne ogsaa være fuldt berettigede.“

Han fortsætter:

„Men de Arbejdsgivere, som ikke kunne finde sig i, at Arbejderne organisere sig, og anvende Lockouter for at hindre det, handle fuldkommen taabeligt, idet de søge at hindre Arbejderne i deres naturlige og fuldkomne Ret. Lad Arbejdsgiverne ogsaa organisere sig, og lad Organisationerne forhandle med hinanden som jævnbyrdige, der benytte deres Ret og appellere til den offentlige Mening, det er det naturlige Løb for Fagbevægelsen, som man ikke skal hindre, tværtimod, man bør medvirke til, at Bevægelsen snarest mulig naar dette Løb, for at den kan gaa jævnt og uden de skadelige Strejker og Lockouter give Ret til begge Sider, baade til Arbejderen og Arbejdsgiveren.“

Forfatteren af disse Linier er J. C. Christensen.